

Kázeň z ev. Služieb Božích, Bratislava (NK), 4. adventná nedeľa, 22. 12. 2024, 8.30/**10.00 (s VP)**, ES: 6, 23, 4, 25, A 3 / 14 a podľa programu, ep.: Filipským 4, 4 - 9, ev.: Ján 1, 19 - 28;

téma: **Byť ďalším**

ukazovateľmi ku Kristovi

Ján 1, 35 - 39: „³⁵ Druhého dňa stál zas Ján i dvaja z jeho učeníkov. ³⁶ A zahladel sa na Ježiša, ktorý tadiaľ prechádzal, a povedal: Ajhľa, Baránok Boží! ³⁷ Tie slová počuli oní dvaja učeníci a nasledovali Ježiša. ³⁸ Ako sa Ježiš obrátil a videl ich, že Ho nasledujú, riekol im: Čo hľadáte? Spýtali sa Ho: Rabbi, čo v preklade značí: Majster - kde bývaš? ³⁹ Povedal im: Podďte a uvidíte. Išli teda, videli, kde býva, a zostali ten deň u Neho; bolo (totiž) okolo desiatej podvečer.“

Milí bratia a milé sestry!

Čítali sme príbeh, ktorý sa udial dávno. **Príbeh obyčajný a všedný**, až sa zdá, že pre život nás, súčasných ľudí, nemá čo povedať. Podobá sa na rám bez obrazu, lebo o tom, čo by nás zaujímalo, príbeh nehovorí vôbec nič. Nenaznačuje, čím Ježiš upútal učeníkov, že u Neho zostali na noc, ani to, o čom sa s dvomi učeníkmi Jána Krstiteľa Pán Ježiš zhováral.

Dozvedáme „len“ veci zdanlivo bezvýznamné, akou je malá **poznámka v závere, obsahujúca časový údaj:** Učeníci zostali ten deň u Ježiša; **bolo** (totiž) **okolo desiatej podvečer.**“

Práve táto poznámočka môže byť kľúčová pre porozumenie celému príbehu. **Nečudujme sa, že si učeníci zapamätali hodinu svojho rozhovoru s Ježišom Kristom. Bola to rozhodujúca chvíľa ich života, v ktorej**

v Ježišovi spoznali svojho Učiteľa a Pána. Toho, ktorý určoval smer ich ďalšieho života.

V tejto hodine sa učeníkom otvorila nová perspektíva. Živo vnímali Božiu prítomnosť v svojom živote.

Pamätáme si my takúto udalosť - okamih, keď sme vnímali, že Pán Boh sa na nás, na mňa díva, že vidí až na dno moje duše, kde je skrytý môj hriech, nečistota, nepravda? Moment či situáciu, keď sme cítili, že napriek tomu, že sme ako nalomená trstina nás Pán nedolomí a neuhasí ten malý, tlejúci knôt nadšenia v nás. Naopak, navzdory našej nehodnosti nás prijíma za svojich. Sotva jesto krajších chvíľ v živote, ako tieto. - Ako momenty, v ktorých vnímam, že navzdory svojej hriešnosti som Bohom prijatý a milovaný. Sotva sú v žití krajšie situácie ako tie, keď **Pán Boh koná prekvapivo, neočakávane, paradoxne - prijíma nás, pretože nás miluje, a nie pre nejaké naše slovo, ktoré vyslovíme alebo čin, ktorý vykonáme** (Paul Tillich). **Som Božím milovaným dieťaťom a v porovnaní s tým všetko ostatné nič neznamená** (Hans Erik Nissen). Toto zažívali dvaja učeníci v pre nich pamätnej desiatej hodine podvečer.

Učeníci však spomínali nielen na tú hodinu, ale najmä na toho, kto im túto hodinu - to stretnutie s Ježišom Kristom

nepriamo pripravil. K Ježišovi ich neprivedlo pozorovanie prírody či dejín, ani hlbavé uvažovanie, ktoré vyústilo do sebapoznania. **K Ježišovi ich priviedol duchovne živý človek - Ján Krstiteľ.** On všetkým, čo hovoril a konal, ľuďom verne ukazoval na Krista. Na Jánovi Krstiteľovi dobre vidno, aký význam pre utváranie kresťanských charakterov majú živí svedkovia viery. **Nič neprivedie k Ježišovi Kristovi a k istote spasenia tak, ako vplyv a svedectvo duchovne živých ľudí.** To pozorujeme v celej Novej zmluve. Filip priviedol k Ježišovi Natanaela, Peter Kornelia, Štefanova nadšená viera zapôsobila na Saula - neskoršieho apoštola Pavla. A tak to je až dosiaľ. **Boli to kresťanské osobnosti, živí svedkovia viery, ktorí nás priviedli k Ježišovi.** Určite aj čítanie Biblie má veľký význam, no keby nebolo verného a charakterného otca, ktorý neklamal ani vtedy, keby tým druhým neuškodil a sebe pomohol, ak by nebolo láskavej a trpezlivo sa modliacej mamy, keby nebolo priateľov, živote ktorých bol Kristus čitateľný, ak by nebolo chorých, ktorí svoj kríž nesú v dôvere v Ježišovu blízkosť, zrejme by sme dobre neporozumeli tomu, čo sa píše v Biblii. **Lebo to, že kresťanstvo nie je súbor poučiek, dogmatických právd a zvykov, ktoré sa musia zachovávať - to smieme spoznávať na duchovne živých ľuďoch.** Ľuďoch, ktorí

nestrácajú nádej napriek mnohým problémom, ľuďoch obetavých, tolerantných a zmierlivých. Práve cez ich svedectvo, cez ich príklad viery začíname rozumieť, kto je Kristus a o čo vo viere v Neho ide.

Je nemálo veriacich, ktorí vyznali, že až v spoločenstve duchovne živých ľudí spoznali, čo im samým chýba. V čom sami potrebujú zmenu, novú orientáciu života. V tom tkvie **význam spoločenstva kresťanov:** vzájomne sa niest, posilňovať, v láske napomínať, **jeden druhému ukazovať na Krista.**

Cirkev nemá byť kastou ľudí, ktorí sa nadradujú nad druhých. Cirkevný zbor je pozývajúcim spoločenstvom a výchovným prostriedkom aj pre tých, ktorí sú od Krista ešte ďaleko. **Duchovne živí ľudia majú na svet rozhodujúcejší vplyv ako najdokonalejšie teórie, programy a predpisy.**

Nemožno zamlčať, že aj jestvujúce **nebezpečenstvo.** Tým **nebezpečenstvom je, keby sme zostali stáť pri kresťanských osobnostiach a nešli tam, kam ukazujú - k samému Kristovi.** Z Novej zmluvy poznáme takéto prípady. V cirkevnom zbore v Korinte sa veriaci dohadovali a hovorili: Ja som Petrov, ja Pavlov, ja Apollov... **A čo keď tá, ktorá z kresťanských osobností klesne? Čo keď začne pochybovať? Aj najväčší spomedzi**

veriacich majú chyby, slabosti, sú len ľuďmi so svojimi pokleskami. Aj Ján Krstiteľ, ktorý o Ježišovi vyznal: „*Ajhlá, Baránok Boží!*“, zažil chvíle, keď o Kristovi pochyboval. **Potrebujeme kresťanské vzory, kresťanské osobnosti - no cez ne máme ísť ku Kristovi samému.** Nemáme sa naviazať na tých, ktorí nám na Krista ukázali, ani si ich idealizovať. Inak zažijeme trpké sklamanie a môže to vyústiť do toho, že nebudeme veriť nikomu a ničomu. **Ľudia môžu sklamať, no sklamal tým Kristus? - Určite nie!**

„*Keď židia z Jeruzalema poslali k Jánovi Krstiteľovi kňazov a levítov, aby sa ho spýtali: Kto si ty? ... Vyznal: Ja nie som Kristus*“ (Ján 1, 19 - 20). **Keď Krstiteľ o Ježišovi svedčí: „Ajhlá, Baránok Boží!“, naznačuje, aby sme nezostali stáť pri tých, ktorí sú nám vzorom kresťanstva, ale šli k Ježišovi. S Ním budovali vzťah lásky, úcty, poslušnosti a dôvery.** Za tých, ktorých nás v dobrom ovplyvnili vo viere, sa verne modlíme. Cez nich však máme prísť ku Kristovi, nie zostať fixovaní na nich. Nie si ich idealizovať. Veď aj dobrý rodič nevedie deti k trvalej závislosti na sebe, ale teší sa z dosiahnutia samostatnosti svojich detí. Hoci úcta a láska k rodičom u vydarených detí zostane po celý život, žijú samostatne.

Ján Krstiteľ nás učí **ísť cez ľudí ku Kristovi.** A nepriamo nám kladie otázku: **Akými ukazovateľmi na Krista sme my? Ukazuje môj život ďalším na Ježiša ako na prameň radosti, duchovnej sily a nádeje?** Obrazne povedané máme byť hviezdou, ktorá ďalším ukáže cestu k Spasiteľovi a Pánovi. Nie svetlom, ktoré ich zaslepí. Za Ním - za Ježišom Kristom kráčame a k Nemu aj ďalších vedme. Amen.

S použitím Adolf Novotný: Co nejprve... sbírka úvah o tom nejdůležitějším (nakladatel Jaroslav Horák, Hradec Králové, 1924):
Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár